

---

15 slov a osudov

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
Kolektív autorov	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2012)	110001

Obsah

15 slov a osudov.....	1
Obsah.....	2
O knihe 15 slov a osudov.....	3
Autori.....	3
I. Cesta neznámom.....	4
II. Predpoveď počasia.....	5
III. Pes pred zrkadlom.....	6
IV. Keď sa Winetou a šmolko sklamú.....	7
V. Jedného dňa.....	8
VI. Pokoj v duši.....	9
VII. Mohol to byť taký pekný večer.....	10
VIII. Zdravý blázon.....	12
IX. Nestíhačka.....	13
X. Čakanie na zázrak.....	15
XI. Zimný deň.....	16
XII. Objekt zvaný lipa.....	17
XIII: Preklep(aná).....	18
XIV: Darček.....	19
XV: Tento svet je len týmto svetom.....	20
BONUS 1: Malý macko.....	21
BONUS 2: SimCemetery.....	22

O knihe 15 slov a osudov

Pokračovanie, to je to slovo, ktoré najviac vystihuje túto knihu. Rozšírenie pôvodnej verzie, nesúcej meno 10 slov a osudov. Novšia 15-ka je úplne rovnaká, až na jeden malý detail. Každý človek má rovnaké slovo. Autor myšlienky a zároveň režisér má rovnaký priestor, ako ktorýkoľvek zapojený človek. 15 autorov, 15 slov, 15 príbehov. Pre niekoľko maličkostí je autorov o trochu viac (niekto poslal slová, no už sa nemohol zúčastniť samotného písania), ale základný princíp funguje. Napísať krátky príbeh, ktorý je skomplikovaný výberom slov.

Práve výber slov je tak trochu magický. Dobre to ukázala Martina Zacharovská, ktorá má skúsenosti s prácou v požiarnom zbore. Ten, kto dostane jej slová, môže napísať práve niečo súvisajúce s hasičmi, ale môže sa vybrať aj ťažšou cestou a úplne sa tomu vyhnúť. Keď som dostal slová ako hipík, garzónka či mangľovanie, rozhodol som sa ísť do niečoho naozaj nezvyčajného, v tomto prípade do predpovede počasia. Celá kniha je pretkaná príbehmi a v jednom prípade dokonca básňou. Čo sa z toho zapáči, to je už na vás. 15 ľudí, 15 príbehov a možno sa bude páčiť všetko, možno nič. Romantika by sa našla no základom je humor :) Veľké poďakovanie pre všetkých spoluautorov, bez ktorých by to rozhodne nešlo.

Okrem príbehov pribudla tentokrát i poézia či úvaha. Dlhšie či kratšie básne sa dajú urobiť vždy, ak sú vhodné slová. A ak nie, tak to ide tiež, len sa treba viac potrápiť. Na konci sú pridané tiež dva bonusy, napísané pomimo hlavného diania.

Zaujímavosť: Pôvodne mala byť táto kniha darčekom na Vianoce. Stihlo sa to? Ťažko povedať, pretože posledné dielo pribudlo na Štefana (Druhý sviatok vianočný).

Autori

Poézia a próza

Adam Š. Aliyza, Ad'ka Ferencová, Adriána Hanešová, Stanislav Hoferek, Martin Chudík, Mirka Karafová, Nika Mišuriatková, Ladislav Mrena, Mária Nováková, Zuzana Papánková, Beáta Plučinská, Júlia Stránska, Katarína Stredáková, Dominik Vladulovič a Martina Zacharovská

Výber slov

Nika Ábelovská, Katarína Bartiková, Veronika Debnárová, Dadka Fekete, Peter Garaj, Adriána Hanešová, Stanislav Hoferek, Martin Chudík, Mirka Karafová, Marek Maďara, Alexandra Matiszová, Mária Nováková, Zuzana Papánková, Mária Rožňovcová, Júlia Stránska a Martina Zacharovská

Úpravy, organizovanie a návrh

Adam Š. Aliyza, Adriána Hanešová, Stanislav Hoferek a Júlia Stránska

I. Cesta neznámom

Autor: Marek Maďara (výber slov), Júlia Stránska (príbeh)

Výber slov: Zima, búrka, oheň, bozk, láska, noc, cesta, med, slnko, diaľka, nepoznané, príjemné, červená, stena, hviezdy

Fúka studený vietor, zima sa mi vpíja do kostí. Vyzerá to na snežnú búrku. Hľadám v blízkosti nejaký domček, tam by mohol byť oheň. Široko ďaleko nič, len samá pustina. Som tam, kde si dáva zima s nocou bozk. Hriať ma môže už iba láska. Veľká láska k životu. Čoskoro už bude noc, treba sa dostať čo najskôr do civilizácie. Cesta nie je vôbec ako med. Je trnistá, no vždy v cieľi svieti slnko. Kde som zablúdila? Sú to diaľky. Neznáme a nepoznané. Je príjemné dívať sa na červené zore a ďaleké hviezdy. Aká stena ma ešte delí od cesty domov?

II. Predpoveď počasia

Autor: Peter Garaj (výber slov), Stanislav Hoferek (príbeh)

Výber slov: Netradične, sofistikovane, pestrofarebne, garzónka, banánovník, heuréka, rehot, horsa, jasnačka, smetník, manglovanie, imigrantov, hipík, koktejl, šťastie

„Nervózna?“ Pýta sa skúsená žabka úplne novej, náhradníčky. Jedna končí, druhá začína.

„A nemala by som byť? Toľko kamier a ak niečo pokazím, bude to všade.“

„Ale no tak, nič nepokazíš. A ak hej, aspoň si ťa hneď zapamätajú. Tá príjemná kočka, ktorá si nahodila pestrofarebné šaty a spôsobila rehot, ktorý z nej urobil hviezdu Youtube.“

„Desíš ma,“ odpovedá trochu vystrašená nová žabka, mimo ako banánovník v Grónsku.

Mladá žabka prichádza na miesto. Naučený text, oči naškúlené na psychickú podporu a na čítačku. Zvučka, kamera sa zameriava na ňu a heuréka sa začína.

„Vitajte pri počasí. Hneď na úvod je potrebné upozorniť na tento front studeného vzru... vzduchu. Prepáčte. Spôsobí ochladenie, takže sa poriadne oblečte. Hlavne na strednom a východnom Slovensku je nutné rátať s možnosťou dažďa, od prehánok až po niečo, čo vám zmangľuje dáždňik na nepoznanie. Teploty cez víkend sa budú pohybovať ešte o niečo nižšie a tak, ak nás pozeráte kdesi v garzónke a nemáte plastové okná, vyskúšajte naozaj veľa teplého čaju a teplé oblečenie. Dôležité upozornenie pre vodičov, na diaľnici medzi Košicami a Prešovom je zamrznuté auto verejno prospešných služieb a v niektorých mestách sú pri cestách zamrznuté smetníky.“

„Na prvý krát to nebolo zlé, a bolo tam aj trochu vzrušenia.“

„Ale prosím ťa, mohli by vybrať niekoho z imigrantov a odmoderovali by to lepšie aj malé deti. Alebo nejakého hipíka.“

„Videla si, ako som začínala ja? To bol sofistikovaný a netradičný koktejl všetkého možného. Jasnačka, že to mohlo byť aj horšie, ale bola to dobrá hanba. Chcela som veľa vecí zmeniť. Nie len odrapkať to, ale horsa pekne na akčné rozprávanie, nech si to pamätajú! A nevyhodili ma. Riaditeľ je z rodiny, neviem presne čo, ale podržal ma. Mala som šťastie.“

III. Pes pred zrkadlom

Autor: Martina Zacharovská (výber slov), Mária Nováková (príbeh)

Výber slov: Skriňa, kužel, polica, fľaša, pohár, akvárium, radiátor, auto, cement, bunda, hasič, plagát, pes, kábel, zrkadlo

Zrkadlo za fľašou na konci poličky,
smutne na kuželi pri vreci cementu,
ukazuje hasiča s plagátom spoločníčky,
pes priateľ človeka nepozná neveru.

Už videlo poháre a bundu s odznakom,
radiátor nehreje a bude všade mráz,
zrkadlo bez káblov môže byť dojákom,
od skrine ho odtiahne auto včas.

IV. Keď sa Winetou a šmolko sklamú

Autor: Stanislav Hoferek (výber slov), Martin Chudík (príbeh)

Výber slov: Smútok, vláda, kyslé rybičky, šmolko, hasiaci prístroj, Krišna, vodáreň, láska, sklamanie, hurikán, klavír, Afganistan, húsenica, Winetou, armáda

Bolo to vtedy, keď sa smútok lámal o klavír a vonku zúril hurikán. Za jedným stolom spolu sedeli Winetou a šmolko. Obaja včera zažili veľké sklamanie, a tak sa ho snažili zahnať pochutnávaním si na kyslých rybičkách. Láska je niekedy ako lepkavá húsenica, ktorá ťa hryzie na tých najkrehkejších miestach. Prezentuje sa autonómnou vládou, vyčkáva na zúfalú reakciu svojho hostiteľa a nevyženie ju ani armáda veselých nôt tancujúcich okolo prebdených nocí.

Winetou so šmolkom rozmýšľali ako zabudnúť. Niektoré spomienky síce pália, no nedajú sa len tak uhasiť hasiacim prístrojom alebo utopiť v najbližšej vodárni. V tejto situácii nepomôže ani vzývanie všetkých indiánskych bohov či Krišny, ktorý by ich problém vyriešil so všetkou diplomaciou, ako to býva u neho zvykom. Winetou bafkal fajku mieru a obláčiky dymu vytvárali rôzne obrazce podobné tým v Rorschachovom teste. Šmolko sa na jeden pozorne zadíval a v tej chvíli poznal odpoveď. Presťahujú sa do Afganistanu, kde začnú nový život plný neistôt.

V. Jedného dňa

Autor: Mária Rožňovcová (výber slov), Martina Zacharovská (príbeh)

Výber slov: Láska, život, anjel, strom, kvet, smrť, oblak, slnko, zima, pes, hviezdy, mesiac, sneh, maličkosť, darček

Láska je zvláštna vec. Americké romantické komédie, ktoré sa snažia nás presvedčiť o jej dokonalosti pri pofidérnej hudbe, pofidérnejších okolnostiach a priebehu udalostí. Bežať za niekým na letisko s kyticou kvetov alebo inou maličkosťou, prípadne hneď prsteňom alebo tým najhorším darčekom, ktorým je bezpochyby plyšový medveď (alebo akékoľvek enormne veľké zviera). Láska na život a na smrť alebo láska podľa toho, či sú v meste kolóny a stihnem prísť včas na letisko. Presne vedieť, ktorá odletová brána je tá správna, pretože som poháňaná láskou a jednoducho to vycíti? Ale no tak... aj Rosamunde Pilcher a jej príbehy pri jazerách a moriach sú asi viac premyslené. Aj keď stále o tom istom. Je možné, že sa jej niekedy minú tieto vodné plochy a začne točiť niekde inde? Možno nejaký sad s ovocnými stromami... Len tak si oberáte jablň, striasate jablká, jedno (ako inak to najväčšie) vám padne na hlavu až vás chytajú mdloby ale sčista-jasna sa ako slnko spoza oblakov objaví váš anjel – záchranca. Samozrejme to bude slobodný lekár, alebo niečo podobné, ideálne s nejakým domácim maznáčikom – pes alebo kôň, a bum, láska na prvý pohľad. Nesmú chýbať nejaké tie komplikácie, ale nakoniec happy end. Vždy som si myslela, že napísať scenár je niečo zložité, ale ide to celkom jednoducho. Veď v takýchto prípadoch sa píše sám. Horšie to je v zime. Žeby zber jablák nahradilo odhrňanie snehu? Ale čo tie okolnosti stretnutia... Zasypaná okoloidúcim snežným pluhom a zachránená členom horskej alebo aspoň záchranárskej služby s pohotovými reakciami? Jar a jeseň by sa tiež dala nejako naformulovať... Znie to akoby som na lásku neverila. Alebo sa jej vysmievala? Neviem. Keď sa povie slovo láskam ani neviem čo mi napadne... Cit? Bolesť? Srdce? Hej a následne aorta, chlopne a infarkt...

Snažím sa byť cynik lebo si nechcem priznať, že mám jednoducho strach niekoho milovať, pretože to sklamanie je na dennom poriadku a láska stále neprichádza? Je jednoduchšie sa skrývať za iróniu a sarkazmus. Ale raz ten deň príde. Jedného dňa príde tá osoba, s ktorou budem sledovať padať hviezdy, rozprávať sa o všetkom a o ničom a všetky tie vraj pekné veci. Teraz mi ostáva namiesto hviezd, ktoré sú pokope sledovať mesiac, ktorý je sám, ale stále svieti a nestráca svoju žiaru aj napriek smogu, ktorý sa nad nami vznáša. Áno, viem, zase to robím... Raz možno napíšem, že som konečne našla svoju polovičku, toho „pravého“ a ak aj bude ľavý, bude to jednoducho ON a ja budem šťastná ako nikdy predtým.

VI. Pokoj v duši

Autor: Adriána Hanešová (výber slov), Adka Ferencová (príbeh)

Výber slov: Požiar, Snehulienka, grafikón, veštecká guľa, bója, toner, revolúcia, skúmvka, noviny, pneumatika, korenie, boiler, lapač snov, skartovačka, ježko

Otvorila som oči a zacítila závan vetra zmiešaného s korením, predierajúceho sa cez pootvorené okno. Nad hlavou sa mi trepotal lapač snov a pri posteli stepoval pes.

Drahé sny, prestaňte končiť v tej najlepšej časti!

Kiežby som bola Snehulienka ktorú prebudí princ, nie Maja, túžiaca po vychádzke.

Striasla som ju na zem a vytačkala som sa z postele. Nasledovala bežná ranná hygiena, avšak studenou vodou, pretože boiler štrajkoval a potom raňajky. Ciga, káva a noviny.

Študovala som, čo je nové. Vraj predišli požiaru v starom automobilovom závode po tom, čo sa veštica pozrela do svojej vešteckej gule a uvidela horiacu pneumatiku.

Tí ľudia sú takí hlúpi.

Chcela som preštudovať ešte pár strán, ale Maja mi to nedovolila. V nepozorovanej chvíli mi vychmatla noviny z rúk a tým ma upozornila, že vôbec existuje.

Nakričala som na ňu, obliekla sa a konečne ju zobrala von.

Vybrali sme sa smerom na vlakovú stanicu. Takto cez víkend tam bolo vždy prázdno a ticho. Vlaky podľa grafikónu premávali len cez týždeň. Pustila som ju, nech sa trochu prevetrá a ja som zatiaľ študovala letáky priklincované na drevenej informačnej tabuli.

Všakovaká elektronika. Notebook, skartovačka, skener, toner. Vraj revolúcia cien. Dovoľte mi pousmiať sa nad týmito nezmyslami.

Už sa predsa len trochu vyznám, nie som v tom už stratená, ako bója na mori. Nie som dieťa zo skúmvky, ale inteligentné spojenie mojej talentovanej mamy a otca.

Z rozjímania nad tým, aká som úžasná, ma vyrušil známy brechot. Otočila som sa a musela som sa začať smiať. Naskytol sa mi veľmi milý pohľad.

Ježko. Také malé a toľko kriku pre to. Odfotila som si milého ježka, ukludnila som Maju a s úsmevom na perách som sa vybrala späť domov.

Ako maličkosť dokáže potešiť dušu človeka.

VII. Mohol to byť taký pekný večer

Autor: Mária Nováková (výber slov), Adam Š. Aliyza (príbeh)

Výber slov: Skúter, slovo, ľalia, medveď, fúrik, stopárka, korytnačka, hadica, smútok, depresia, klinec, Nedeľa, kvet, sardinka, Dezider

V nedeľu podvečer pochytil Dezidera, starého muža večne fajčiaceho smradľavú fajku, smútok. Nebol to len taký nejaký smútok, striedal sa s depesiou, rozladenosťou a návalmi zúfalstva. Dezider bol inak muž veselý, optimistický a pri priateľských stretnutiach chrľil jeden vtíp za druhým. Dnes, ale nespoznával sám seba.

Nádherný kvet v záhrade sa mu zdal drzo červený. Susedov skúter mu pripomínal zúrivý rev medveďa a na nervy mu liezla aj stopárka stojaca na rohu ulice.

Najnezvyčajnejšie na tom všetkom bolo ale to, že netušil, prečo je taký smutný. Nič zlé sa mu v poslednom období nestalo. Nikto mu neublížil, nebolo zlé počasie...

Na druhej strane, ani nič veselé ho nepostretlo.

Rozmýšľal, či tú depesiou nezaženie prácou. Nejakou zmyslupnejšou činnosťou, ako je sledovanie seriálu bez deja v televízii.

Vzal preto zo šopy fúrik, naložil naň hadicu s motykou a rezko vykročil do záhrady. Popolievat' zeleninu, vypliet' burinu. Aspoň trošku, kým je ešte svetlo.

Dokonca chcel zahvízdat' nejakú rezkú pesničku, nech mu ide práca od ruky. No pery mal suché a dušu prázdnu. Žiadnu melódiu v nej nenachádzal.

„Dobrý večer, Dezider!“ pozdravila ho korytnačka oddychujúca v jeho ľaliovom záhone.

„Dobrý,“ odzdravil slušne Dezider. Bol predsa odchovaný starou školou. Nie ako tá dnešná mládež. Ani sedadlo mu neuvoľní, keď natlačený ako sardinka stojí v mestskom autobuse

Až po pár krokoch si uvedomil, koho pozdravil.

„Ako to, že rozprávaš?“ zohol sa k zvierat'u.

Korytnačka však mlčala. Vyzerala úplne normálne. Žiadne náznaky rozprávajúceho zvierat'a na nej nevidel.

Niežeby niekedy v živote videl rozprávajúce zviera. Korytnačka ale vyzerala úplne normálne.

Dezider na ňu chvíľu pozeral. Štuchol ju prstom.

Nereagovala.

Len na neho škaredo zazrela.

„Ahoj Dezider!“ počul z otvoreného skleníka.

„Kto je tam?“ spýtal sa ohromený starec.

V jeho skleníku nemal byť nikto.

Nikto okrem papriek, húseníc, motýľov, mravcov a pár klincov v konštrukcii.

A nik tam ani nebol.

„Čo sa to deje?“ zamrmal si Dezider popod nos.

Obzeral sa dookola. Hľadal niekoho, kto si z neho robí srandičky, kto si uťahuje zo starého chlapa.

No nikoho nevidel.

Vzal do ruky motyku, zaryl do zeme, keď tu za ním začul ďalší hlas.

„Dezider, Dezider mal by si poriadne otvoriť svoje srdce. Videl by si viac, ako len naše slová.“

„Kto ste? Kde ste?“ zmätene pozeral starec na všetky strany.

„Tu,“ ozvalo sa spoza jablone napravo.

„Tu,“ začul za kríkom ríbezlí.

„Aj tuuu,“ znenazdania sa ozvalo spod jeho nôh.

Starec zmätene točil hlavou, no nikoho nevidel. Nahnevane vytiahol skoro zhasnutú fajku, ktorú mal v ústach a chcel si do nej natlačiť nový tabak.

Vtedy skamenel.

Tabak v jeho vrecúšku mal akúsi podivnú farbu. Aj konzistencia bola iná.

„Ja ... to ... susedovie chlapčisko ... prizabijem!“ zahromžil Dezider, pričom slovo „prizabijem“ ledva precedil cez zaťaté zuby.

Miesto tabaku mal vo vrecku nejaký halucinogénny mix bylín.

„Tu sme, tú, aj tutoooo ...“ ozývalo sa mu v hlave, keď kráčal nazúrený do susedovho maliarskeho ateliéru vytrieskať z umelca dušu.

VIII. Zdravý blázon

Autor: Alexandra Matiszová (výber slov), Ladislav Mrena (príbeh)

Výber slov: Deká, záchod, hladina, (poľské) zloté, suchár, námraza, kadibudka, tráva, gramofón, dobytok, ambivalencia, hamé (jogurt), šuflik, servítka, Dáči

Dnešný deň vyzeral, že bude strašný. Stál som v tom istom rade ako aj minulú nedeľu s papierikom v ruke od manželky. Ako by som si zopár vecí nedokázal zapamätať. Letmo som pozrel na papierik. Chleba, mlieko, Hamé – jogurt, syr, paštéty, maslo – Rama, papier na pečenie, sucháre, sladká mletá paprika a 12 opíc. „Čože?“ Ale nie, to sa mi iba zamarilo.

Sakra, už mi šibe z toho státia v rade. Toto nie je normálne, určite to nie je normálne. Ale tú najdôležitejšiu vec tam samozrejme nenapísala. Kávu. Veď načo, však. Veď ona ju nepije, to ja. A ja kávu podľa nej nepotrebujem na to, aby som prežil v tomto hnusnom sivom svete.

A ešte k tomu mrzne. Určite mám námrazu už aj na mozgu, keď takto premýšľam. Za všetko môže táto zima. Veď včera som vyfúkal všetky servítky, ktoré sme doma mali. A mali sme ich dosť. Tri plné balíky po dvadsaťpäť. Občas mám pocit, akoby som sa ocitol v nejakej zle vyrozpravanej rozprávke.

Rad sa pohol. Super, no konečne. Do prdele, len o pol metra. Toto bude nekonečný deň. Samí škaredí ľudia sú v tomto rade, asi len ja vyčnievam. Aspoň dúfam. Babka, čo stojí predou mnou s plne zapratanou taškou od zeleniny má na nose tak veľkú bradavicu, že by jej aj bosorka z rozprávky o Mrázikovi mohla závidieť. Pred ňou stojí zas dedko, opiera sa o paličku a v tej druhej, musel som trochu vystúpiť z radu aby som si to dobre všimol, držal starý gramofón. Pane bože je toto normálne. Dedko, veď nie sme na prehliadke starožitností. Toto fakt nie je normálne. Prečo stále ja musím mať to šťastie, že stojím v tom najčudnejšom rade na svete. Všetci sme ako dobytok spoločnosti. Utekáme ráno, je jedno či mrzne alebo je horúco, do obchodov, aby sme sa znova obklopili nepotrebnými zbytočnosťami. Sakra.

A včera večer bolo tak dobre. Sedeli sme pri telke, zabalení do deky, samozrejme sme ju nevnímali, lebo tráva bola našou víziou do budúca. Pomaly sme si poťahovali z jointa a nič nás netrápilo. V takých chvíľach korporátna spoločnosť neexistovala. Doteraz si pamätám na slovíčko, na ktorom sme sa strašne smiali a nevedeli prestať. Ako to len správne bolo? Už viem, ambivalencia. Paráda.

Sakra, ozval sa mi mechúr. Hladina, ktorú som si vravel, že nikdy nepresiahnem, bola zdolaná. Nutne som potreboval ísť na záchod. Musel som močiť. Poobzeral som sa dookola. Nikde nič, ani len kadibúdka. Ľudia, aspoň tašku mi dajte, alebo otvorte šuflik. Už to nevydržím. Práve vtedy akoby ma ľudia počuli, všetci rozprchli preč a ostal som v rade sám. Rýchlo som pribehol k okienku a vo vrecku nahmatal zloté.

V tej chvíli som sa prebudil, spotený vo svojej posteli a môj pohľad padol na náprotivnú stenu, kde visel obraz od Salvadora Dalího, Zdravý blázon. To som bol ja.

IX. Nestíhačka

Autor: Nika Ábelovská (výber slov), Adriána Hanešová (príbeh)

Výber slov: Výtah, foťák, arašidy, soška, mušla, okuliare, zľava, vták, maslo, balíček, parfém, kvetináč, december, stolička, vlasy

„Čau Nadka, vidíme sa vo štvrtok,“ povedala kadernička Jana vychádzajúc zo salónu. Nad'a, v jednej ruke s nožničkami a v druhej s tupírovacím hrebeňom, sa na ňu stihla iba usmiať. Bola zahĺbená do práce a súčasne premýšľala, čo dnes všetko ešte musí stihnúť. *Ked' tu skončím, skočím do potravín a nesmiem zabudnúť na to záhradkárstvo v centre, ani neviem dokedy majú otvorené... Prečo sa mama musela rozhodnúť, že polovica kvetov v dome potrebuje presadiť práve teraz? V decembri. Všetci tam budú šialene pobehovať okolo umelých jedličiek, nie zháňať zeminu a kvetináče. Dúfam, že budú mať aspoň nejakú zľavu, substrát na izbové rastliny v tomto období zháňajú len blázni... Ježiši, to už je štvrt' na tri!*

Rýchlo sa prebrala zo svojich úvah a dokončila účes postaršej panej s bledým melírom a ústami s cyklamenovým rúžom, ktoré sa za celý ten čas nezavreli. Snažila sa so zákazničkou rozprávať s úsmevom, ale stroho. Netušila, ako jej má taktne naznačiť, že dnes sa so zatváraním salónu ponáhľa.

Nakoniec sa jej podarilo nablokovať všetky procedúry, čo si pani želala a zaželať jej pekný deň. „Jój, moja, ste taká milá. Vnukovi by ste sa páčila. Viete, on študuje právo,“ zametala vlasy z podlahy a ešte stále bavila na rečiach ukecanej babičky. Potom pozhasínala svetlá, zamkla dvere a rozhodne nastavila tvár napoly skrytú pod šalom dotieravým snehovým vločkám.

Po dobrých dvoch hodinách nasadala do auta nesúc niekoľko balíčkov. Vlastne to boli poriadne balíky. Dostavil sa pocit spokojnosti, veľa toho vybavila a dnes ju už doma čaká iba mäkká perina, filmy a asi kilo arašidových a maslových krekerov. Teda, o tom snívala, kým jej nezazvonil mobil.

„Nad'a, čauko, o hodinu vyrážame, máme prísť po teba?“

„Ako?“ Vedela, že na druhej strane je Eva, no netušila o čom hovorí.

„Ideme k Tomášovi, kolauduje predsa nový byt, ty si ZASE zabudla?“

Nad'a mala chuť zúfalo zrevať, no namiesto toho si len povzdychla.

„Nie nezabudla, choďte, prídem sama, len zanesiem nákup.“

Unavené žieňa si muselo narychlo preorganizovať plány. Prišla domov, dala si sprchu, trochu parfumu a prezliekla sa do niečoho lepšieho, aby neodstrašila ľudí, s ktorými sa má dnes zabávať. Na vlasy sa už vykašľala. Dost', že sa o koruny krásy musí starať celý deň v práci.

Podľa plánu jej zostávalo ešte trochu času, tak sa rozhodla najesť. Uvarila si sáčkovú polievku s cieľom dostať do žalúdka niečo teplé. Chcela to mať za sebou čo najrýchlejšie, ale v roztržitosti dosiahla akurát to, že sa obľiala. Cestovinové mušličky mala hádam všade.

Paráda, urobiť si vo výstrihu pred odchodom pláž. Chuť na polievku aj rozčuľovanie sa náhle stratila. Jednoducho vymenila top za blúzku prevesenú na stoličke.

Zaparkovala a ešte raz skontrolovala či adresa, ktorú má zaznačenú, zodpovedá tej, na ktorej sa práve nachádza. Výt'ahom sa vyviezla na 15. poschodie a o chvíľu už klopala na dvere. Tomáš ju privítal v novom byte s minimalistickými prvkami. Všade čisté línie, ostré hrany, sem - tam nejaká soška vo východnom štýle. Bol to vkusne zariadený priestor, no ona by tu bývať a nazývať ho domovom nemohla.

Prišli do obývačky. Všetci už odviazane prekrikovali hlasnú hudbu a naozaj sa bavili, oni dvaja tak bujaro naladení ešte neboli. Hostiteľ teda vybral zo skrine deky a navrhol Nadi, nech idú nachvíľu na balkón. On si zapáli a ona uvidí fajn výhľad. Súhlasila.

„Máš rada holuby? Totiž, často lietajú okolo tunajších okien. Väčšina ľudí ich neznáša, vravia, že to nie sú vtáky, ale okrídlené krysy. Niektorí si dokonca naťahujú na terasy siete, aby k nim neprileteli bližšie.“

„Mne nevadia,“ odpovedala Nad'a trochu zahľadene na svojho známeho. Veľmi ju bavilo sledovať, ako jej rozpačito rozpráva o svojich myšlienkach a sem tam na ňu pozrie ponad okuliare.

„Podľa mňa sú úžasné, takí vzdušní akrobati. Hlavne v pološere, keď zapadá slnko. Skúšal som si ich už aj zvečniť foťákom, ale sú dost' rýchle, veľa záberov nemám.“

Keď sa vrátili dnu, v rozhovore pokračovali. Rozprávali sa takmer do rána a ona na únavu z celého dňa aj zabudla. Tomáš bol síce pánom domu, no rozveselenej spoločnosti jeho prítomnosť zjavne nechýbala. Takže mohli s jeho spoločníčkou prebrať všetky milé hlúposti, čo im napadli. Dokonca jej pochválil blúzku. „Obľiat' sa nebol až taký zlý nápad,“ zasmiala sa v duchu Nad'a.

X. Čakanie na zázrak

Autor: Veronika Debnárová (výber slov), Beáta Plučinská (príbeh)

Výber slov: Zázvor, šálka, Vianoce, minerálka, sneh, sviečka, čaj, Poprad, žiarovka, mlieko, metla, handra, Elán, hodiny, rádio

Čas Vianoc sa priblížil k nám,
a šálka čaju všade rozvoniava.
V tých chvíľach nikto nie je sám,
lebo aj hudba z rádia Elán nám spieva.

V meste Poprad sa pomaly zotmieva,
sneh tichučko vzduchom sa vznáša.
Svetlo žiaroviek z okien sa usmieva,
a radosť všetkým ľuďom prináša.

Hodiny tikajú, už na ten správny čas,
keď Janko mlieko so zázvorom, položí na priečku.
Veď čakanie na Ježiška trvá dlho zas,
tak pre istotu do okna vloží aj sviečku.

Tu ale psíča vbehne dnu a pohár vyleje,
chlapča v rýchlosti poutiera mokrú zem.
Handru k metle odloží a chvíľu uvažuje,
ostala mu predsa minerálka, tak ju tam naleje.

XI. Zimný deň

Autor: Dadka Fekete (výber slov), Katarína Stredáková (príbeh)

Výber slov: Roľba, veselý, voda, hokejka, opätky, lepiaca páska, kábel, Praha, nová kabelka, slniečko, mlieko, píšťalka, šaty, piesok, korčule

Zubaté zimné slniečko si krásne svietilo, napriek tomu, že mráz menil vodu na ľad. Decká vybrali z letných skrýši korčule i hokejky a poďho na ľad. Tu si dôkladne s lopatami namiesto roľby očistili hraciu plochu, lepiacou či izolačnou páskou si upravili hokejky a len tak, bez zjavných pravidiel a píšťalky sa pustili do hry.

Na druhej strane sa toto počasie nepáčilo našej susede pochádzajúcej z Prahy. Po tom, ako jej opätky nezvládli klzký povrch, roztrhla si šaty a mlieko sa jej vylialo do novej kabelky, vyhlásila, že v Prahe sa niečo také stať nemôže. Tam sú vraj cez zimu chodníky pokryté pieskom, v lepšom prípade ich solia. Už si mohla za ten čas zvyknúť.

Mňa naopak stále sprevádzala dobrá nálada. Sneh počasie nezmohlo a tak v takýto pekný deň ťahalo von do prírody, či sa bude šmýkať alebo nie. S veselou náladou a foťákom v ruke som získala zopár megabajtov navyše do môjho PC. Ešte nájsť ten nešťastný kábel a človek si môže vychutnať tento krásny zimný deň opäť.

XII. Objekt zvaný lipa

Autor: Martin Chudík (výber slov), Nika Mišuriatková (príbeh)

Výber slov: Izba, lipa, povraz, zvonenie, hlina, pavučina, lámať, odmietnuť, posolstvo, hmla, pravda, horolezec, priepasť, jednoliaty, podozrivý

Sedím si v úplnej pohode pred počítačom a chatujem s priateľmi. Užívam si zaslúžený odpočinok pred prichádzajúcimi sviatkami. Tu mi napíše jeden starý priateľ a požiada ma o pomoc. Bola som zvedavá, tak som mu sľúbila, že mu pomôžem a on mi dal 15 slov, na ktoré mám napísať krátky príbeh podľa vlastného uváženia. Nemohla som ho odmietnuť, predsa tie jeho smutné smajle na mňa tak smutne a prosebne pozerali, že som nemala to srdce sklamať ho. Och! Ten, kto vymyslel smajlíky dobre vedel, čo robí. Manipulujú ľuďmi! Čo už narobím? Zobrala som si teda papier a pero. Pero by malo byť čierne. Prečo čierne? Neviem, asi preto, lebo pri sebe iné nemám, ale aj preto, lebo vyzerá profesionálnejšie, a to ja potrebujem. Pozrela som sa teda na tie haky-baky počmárané na zdrape papiera, čo mali pripomínať písmenká, ale prišlo mi to ako pavučina čiarok v nezmyselnom slede, ktoré treba najskôr rozlúštiť a až potom začať písať. Nemôžem predsa vytvoriť žiadne majstrovské dielo bez tých slov! Pozrieme sa teda na to prvé. Lipa... Áno, lipa... Teraz je zima... To má vážne veľa spoločné! Nič lepšie už vymyslieť nemohol. To zakomponujem teda niekde ďalej, asi urobím v zime leto. Vlastne musím dobre premýšľať, až si spomeniem, ako lipa vôbec vyzerá. Rozhodnuté! Toto slovo použijem na koniec.

Idem na ďalšie slovo. Povraz. Bože! On si chce ublížiť? Nie, nie, nie! Sú to len slová! Dúfam, že nemajú nejaké skryté posolstvo, alebo som len ja tá, ktorá si s povrazom hneď spája samovraždu? Asi mi už šibe. Dievča rozmýšľaj racionálne a radšej pod' na ďalšie slovo. Hlina. Och! Už nejdem myslieť na pochmúrne veci spájajúce sa s týmto slovíčkom, len dúfam, že je v poriadku. Očami zvedavo prejdem na ďalšie. Lámať. No, takže lámať sa dá všeličo. Ceruzka, konárik, vlasy, väz,... ale aj srdce. O láske písať nejdem, to by bolo kliše. Alebo to má zasa nejaký skrytý význam? Ak áno bude dotýčnej zo mňa zvonit' v ušiach! No som v koncoch. Neviem, čo ten môj skvelý priateľ robil, keď mi tie slová vymýšľal, ale začína mi z toho kvalitne prepínať. Cítim sa ako horolezec nad hlbokou priepasťou. Už vidím jeho výraz v tvári, keď mu toto pošlem. Môže sa stať, že ma pošle prvým lietadlom na inú a dostatočne vzdialenú planétu. Veď som nenapísala ani čiarku a v mojej hlave je hmla a prázdno, ako bankový účet dva dni pred výplatou. Takže si to zhrnieme. Nemám nič. Perom mi tečú len jednoliatte myšlienky. Nič zrozumiteľné, nič čo by za niečo stálo. Ale nie žeby som premýšľala ako pokračovať. Naopak stále premýšľam nad najpodozrivejším objektom tejto namáhavej práce. Mojou krásnou lipou. Ozaj... ako vyzerá lipa?

XIII: Preklep(aná)

Autor: Zuzana Papánková (výber slov), Mirka Karafová (příbeh)

Výber slov: Rukavice, kniha, učiteľ, sneh, zajac, čarovný, upišt'aný, smútok/smutný, čakať, lakeť, krk, opaľovať, odpáliť, Katarína, husle

Vedeli ste, že preklep slova opáliť na odpáliť dakedy dokáže narobiť dosť veľké problémy? Napríklad sa to stalo mne, ako normálne som si písala s Katarínou, babou čo býva vo vedľajšom dome, no nikdy sme sa poriadne nerozprávali. Boli sme niečo ako BFF cez okno, ale nie verejne. Keď sme si tak písali, básnila mi o tom, aké sú opálené baby pekné. Samozrejme som jej hneď pekne a zdvorilo napísala „mala by si sa opáliť, bolo by to super“ no nakoniec vďaka mojej šikovnosti z toho bolo „mala by si sa odpáliť, bolo by to super“. Potom som už počula len taký krik a zrazu už bola offline. Bolo to strašne citlivé dievča.

Neskôr som ju videla čakať pred domom. Chcela som jej zakričať, že to bol preklep, no videla som ako prichádza jej učiteľ na husle, takže som na to radšej kašlala. Celá zamyslená pozerajúc sa do knižky som chcela zísť dole po schodoch a pozrieť sa, čo to máme na večeru. Pri mojej šikovnosti som zletela zo schodov ako vrece zemiakov. Prišerne som si narazila krk aj lakeť. Počula som, ako mama niečo pokladá na stôl a beží ku mne. Chcela mi pomôcť vstať, ale veľmi sa jej to nepodarilo, keďže mala na sebe chňapky. Tie rukavice ktorými sa chytajú horúce hrnce. Chytila ma a vyšmykla som sa tak, že som si narazila ešte aj zadok.

Ako som sa tak pozrela na mamu, snažila sa byť smutná, no smiech sa jej zakryť nepodarilo. Nakoniec sa mi nejak podarilo vstať zo zeme a išla som sa pozrieť do kuchyne, „čarovná“ vôňa spečenej kapusty bola úplne super. Zrazu len vidím mamu, ako berie horúci hrniec, beží k dverám a ukladá ho do snehu. Pozerala som sa na to z okna a bolo to smiešne, všade para. Všetko to kompletne dorazil môj upišt'aný zajac, ktorý sa rozhodol utiecť z kliecky a vybehnúť si von do sniežiku, trošku sa ochladiť. Nakoniec to skončilo tým, že skočil do hrnce s kapustou a mama mohla rovno variť niečo nové, keďže zajacovi pripálená kapusta celkom chutila.

XIV: Darček

Autor: Mirka Karařová (výber slov), Zuzana Papánková (příbeh)

Výber slov: Mirka, Janko, láska, kniha, mařla, štetec, zástrčka, šuřlík, krém, londýn, pravítko, krabica, voda, ruřová, zelená

Boli Vianoce a ja som bola opäť sama. Už zasa. Každé veľké sviatky som sama. Moja veľká láska, Janko, bol u svojich rodičov a ja som trčala v chladnom, upršanom Londýne. Nemyslela som si, že tu strávim tieto sviatky, ale čosi sa zvrťlo a domov som sa nedostala. Sedela som na posteli a bolo mi smutno.

Zrazu moju pozornosť upútala ruřová mařla, ktorá mimovoľne trčala zo zle zatvoreného šuřlíka. Od prírody som veľmi zvedavá a tak som ho hneď otvorila. Zbadala som v ňom malý darček zabalený v lesklom zelenom papieri. Opatrne som ho vybrala, odviazala mařlu a odbalila papier. V rukách som držala nádherne ilustrovanú knihu. Keď som ju otvorila, oči sa mi zaliali slzami radosti. Bolo v nej venovanie od môjho milého. Pre niekoho je to možno obyčajná vec, no pre mňa to v tej chvíli bol hotový balzam na moju samotu. Janko bol znova so mnou, aspoň v myšli.

Hneď sa vytratil pocit opustenosti, zrazu som akoby ožila, mala som chuť niečo vytvoriť. Dlhو som radšej neotáľala. Nápady sa hrnuli samé. Nevedela som sa rozhodnúť medzi maľovaním, písaním básne, či skladaním piesní. Nakoniec zvíťazilo maľovanie.

V skrini som pohľadala škatuľu, v ktorej som mala všetko potrebné, dokonca aj niečo, čo tam očividne nepatrilo. Medzi štetcami, vodovými či temperovými farbami sa povalovalo pravítko, kružidlo a ešte kopa iných vecí, ktoré by sa skôr hodili na rysovanie, než na kreslenie. Ach tá moja neporiadnosť. Kedy si ja už dám konečne veci do poriadku? Mala by som s tým niečo robiť, lebo skončím ako moja kamarátka Mirka. Raz, keď som bola u nej na návšteve a hľadala som v kredenci pohár, z ktorého by som sa mohla napiť, našla som tam medzi nimi krém na ruky a roz dvojku do zástrčky. Čo tam robil? Kto vie, čo by som jej našla v zrkadle nad umývadlom. Možno dáku čokoládu, či varechu.

Sadla som si za stôl, nachystala všetko potrebné a začala som maľovať. Nemusela som dlho hútať nad témou. Aj keď je Londýn väčšinu času zahalený v hmle, má predsa len svoje nádherné miesta, ktoré sa oplatí vidieť. A jedno z nich je aj Temža. Často som sa popri nej prechádzala s Jankom. Niekedy bola voda úplne sivá, inokedy takmer priesračná. Málokedy sa stalo, že sme pri nej nikoho nestretli.

Tak veľmi som sa zabrala do kreslenia, že som ani nezbadala, ako ten čas letí. Keď som dokreslila, bola už takmer polnoc a padla na mňa taká únava, že som už musela ísť spať. S obrázkom som aj tak už nič inšie do rána spraviť nemohla. Musel poriadne vyschnúť a až potom som ho mohla zabaliť a poslať. Myslím, že viete komu.

XV: Tento svet je len týmto svetom

Autor: Katarína Bartíková (výber slov), Dominik Vladulovič (príbeh)

Výber slov: Bolesť, strach, temnota, krv, upír, truhla, hrob, cintorín, anjel, krídla, meč, lebka, náhrobný kameň, utrpenie, smrť

Bolesť je dobrá, aby sme si uvedomili, že tento svet je len týmto svetom... strach je prostriedkom zla: ľudia sa ale začínajú báť samých seba a odsúdenia... ako keď sa v minulosti báli krvi, keď videli, ako dakomu vyteká z údov... a ako som povedal: takto vyciciavajú samých seba... radšej sa dobrovoľne nechajú zavrieť do truhly, kde nemusia viac vidieť, ako im káže hrob pre nich už dávno vykopaný na spoločenskom mieste zvanom cintorín... anjelov zabijú, krídla roztrhajú: pýcha im nedovolí vidieť ich... ich meč cynizmom premenia na fetiš porno a z utrpenia si spravia krvavý bazén... keď čumia na lebku a pýtajú sa: byť, či nebyť, odpoveď je jasná... alebo temná... lebo temnota už nechce ukazovať: toto je dobro, toto je zlo, ale spraviť zo života pomalé umieranie bez smrti... bez popretia samého seba... pýcha nedovolí... ale neboli by ľudia ľuďmi, keby na náhrobný kameň nenechali vytesať pivo a na vlastné meno zabudnú...

BONUS 1: Malý macko

Autor: Katarína Bartíková (výber slov), Stanislav Hoferek (príbeh)

Výber slov: Strom, záhrada, pes, jablko, domček, dym, vložka, záhada, dievčatko, macko, knižka, čaj, deka, termoska, zámok.

Pod dekou spal malý macko
keď náhodou knižky nečítal
schovaný čajík a jablko
keď sa na neho nikto nedíval

Ako činku zdvíhal termosky
aby sa páčil dievčatku
zo stromu narobil dosky
základ spoločného zámku

Vždy je vtom však záhada
nie je ľahké spraviť domček
odstrániť dym a bude i záhrada
príde pes, vložka a zvonček

BONUS 2: SimCemetery

Autor: Katarína Bartíková (výber slov), Stanislav Hoferek (príbeh)

Výber slov: Bolesť, strach, temnota, krv, upír, truhla, hrob, cintorín, anjel, krídla, meč, lebka, náhrobný kameň, utrpenie, smrť

"Miláčik, budeme bohatí!" Kričím na manželku, ktorá však zas nie je doma. Dlhé smeny, to je hotové utrpenie, vyčkávať a vyčkávať. Ako jej to ale odprezentujem? Hra, takéto pravidlá, tieto online možnosti a kto chce temnotu navyše, nech si priplatí. Nie, že by jej tam nebolo dosť, ale trochu strachu nezaškodí.

"Neuveríš, koho som stretla!" Ozýva sa žena, ktorá sa akurát vrátila. V ruke staré známe čítanie, Strážna veža.

"Ljehovistov na cintoríne?"

"Ver či nie, stretla som ich pred hračkárstvom. Vsugerovali mi to, vraj ma to duchovne naplní. Keď už spomínam napĺňanie, uvaril si niečo?"

"Neuvaril, ale dostal som super nápad. Urobíme webovú hru. Ty a ja. Každý si bude môcť postaviť svoj cintorín. Pekne do posledného náhrobného kameňa. Občas lebka a každých 10 minút sa tam objaví upír."

"Upír? Brrr, tých nemám rada. Ale ak ho nazveš Edward, nebudem proti. Budú vychádzať z hrobov? Alebo sa tam objavia len tak?"

"Nie je to jedno? Možno urobím anketu, z ktorej diery vylezú. Alebo to bude môcť hráč zmeniť v nastaveniach. Klikne vpravo hore na lebku a tam bude hrob, truhla či čokoľvek, rozšíriteľné cez doplnky. Aj z McDonaldu."

"A toto má byť hra pre deti? Nebude tam veľa krvi? A nebude to celkovo priveľmi záhrobné? To by asi nebolo ono, keby to robilo s ľuďmi divy. Bolesť hlavy a tak."

"Na to som tiež pomyslel. Po nejakom čase sa objaví anjel, všetko rozžiari a bude pohodička, taký antistres. Toho dám asi tiež do nejakého plusového balíka. Hádám nemôže mať takú potvorku s mečom a krídlami každý." Nápad by bol, názov tiež, už to len dať dokopy. Mohol by to byť hit, hlavne ak sa to pustí na Halloween. Už to len ozvučiť. Kto s tým ale pomôže? Kapela Death?